

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2021. gada 3. februārī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Direktīva 2010/13/ES – Audiovizuālo mediju pakalpojumu sniegšana – 4. panta 1. punkts – Pakalpojumu sniegšanas brīvība – Vienlīdzīga attieksme – LESD 56. pants – Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 11. un 20. pants – Audiovizuāls komercpaziņojums – Valsts tiesiskais regulējums, ar kuru televīzijas raidorganizācijām ir aizliegts savos raidījumos, kas tiek pārraidīti visā valsts teritorijā, iekļaut televīzijas reklāmu, kuras pārraide ir ierobežota reģionālā līmenī

Lietā C-555/19

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Landgericht Stuttgart* (Štutgartes apgabaltiesa, Vācija) iesniedza ar 2019. gada 12. jūlija lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2019. gada 19. jūlijā, tiesvedībā

Fussl Modestraße Mayr GmbH

pret

SevenOne Media GmbH,

ProSiebenSat.1 TV Deutschland GmbH,

ProSiebenSat.1 Media SE,

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja A. Prehala [*A. Prechal*] (referente), Tiesas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], kas pilda trešās palātas priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši, N. Vāls [*N. Wahl*], F. Biltšens [*F. Biltgen*] un L. S. Rosi [*L. S. Rossi*],

ģenerālvokāts: M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretāre: M. Krauzenbeka [*M. Krausenböck*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2020. gada 2. jūlija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *Fussl Modestraße Mayr GmbH* vārdā – *M. Koenig* un *K. Wilmes*, *Rechtsanwälte*,
- *ProSiebenSat.1 Media SE*, *ProSiebenSat.1 TV Deutschland GmbH* un *SevenOne Media GmbH* vārdā – *C. Masch*, *W. Freiherr Raitz von Frenzt* un *I. Kätzlmeier*, *Rechtsanwälte*,

* Tiesvedības valoda – vācu.

- Vācijas valdības vārdā – *J. Möller* un *D. Klebs*, pārstāvji,
- Eiropas Komisijas vārdā – *M. Kellerbauer*, *L. Malferrari* un *G. Braun*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2020. gada 15. oktobra tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt LESD 56. pantu, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 11. pantu, vienlīdzīgas attieksmes principu un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2010/13/ES (2010. gada 10. marts) par to, lai koordinētu dažus dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos paredzētus noteikumus par audiovizuālo mediju pakalpojumu sniegšanu (Audiovizuālo mediju pakalpojumu direktīva) (OV 2010, L 95, 1. lpp.), 4. panta 1. punktu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp saskaņā ar Austrijas tiesībām dibinātu sabiedrību *Fussl Modestraße Mayr GmbH* (turpmāk tekstā – “*Fussl*”) un saskaņā ar Vācijas tiesībām dibinātām sabiedrībām *SevenOne Media GmbH*, *ProSiebenSat.1 TV Deutschland GmbH* un *ProSiebenSat.1 Media SE* par *SevenOne Media* atteikumu izpildīt līgumu, kurš noslēgts ar *Fussl* un kura priekšmets ir šīs pēdējās minētās sabiedrības modes preču televīzijas reklāmas pārraidīšana *Freistaat Bayern* (Bavārijas federālā zeme, Vācija), par to, ka šāda reklāma, tā kā tā ir paredzēta iekļaušanai televīzijas raidījumos, kas tiek pārraidīti visā Vācijas teritorijā, ir pretēja piemērojamām valsts tiesībām.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Direktīvas 2010/13 5., 8., 41. un 83. apsvērumā ir noteikts:

“(5) Audiovizuālo mediju pakalpojumi vienlīdz ir kultūras un ekonomikas pakalpojumi. To pieaugošā nozīme attiecībā uz sabiedrību, demokrātiju, jo īpaši nodrošinot informācijas brīvību, viedokļu dažādību un mediju plurālismu, kā arī uz izglītību un kultūru attaisno īpašu noteikumu piemērošanu šiem pakalpojumiem.

[..]

(8) Ir būtiski, lai dalībvalstis nodrošinātu aizsardzību pret jebkurām darbībām, kuras varētu traucēt televīzijas raidījumu aprites un tirdzniecības brīvību vai varētu veicināt dominējoša stāvokļa rašanos, kas varētu novest pie plurālisma un televīzijas informācijas brīvības ierobežojumiem vai informācijas nozares brīvības ierobežojumiem kopumā.

[..]

(41) Dalībvalstīm būtu jāspēj piemērot sīkāk izstrādātus un stingrākus noteikumus šīs direktīvas koordinētajās jomās attiecībā uz to jurisdikcijā esošiem mediju pakalpojumu sniedzējiem, vienlaikus nodrošinot, ka šie noteikumi atbilst Savienības tiesību aktu vispārējiem principiem. [..]

[..]

(83) Lai nodrošinātu televīzijas skatītāju kā patērētāju interešu pilnīgu un pienācīgu aizsardzību, ir būtiski televīzijas reklāmai piemērot noteikumu un standartu minimumu, un dalībvalstīm ir jāsaģlabā tiesības noteikt sīkāk izstrādātus vai stingrākus noteikumus un atsevišķos gadījumos izvirzīt atšķirīgus nosacījumus televīzijas raidorganizācijām, kas ir to jurisdikcijā.”

4 Šīs direktīvas 1. panta “Definīcijas”, kas ietilpst tās I nodaļā, 1. punktā ir noteikts:

“Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

a) “audiovizuālo mediju pakalpojums” ir:

- i) pakalpojums, kā definēts [LESD] 56. un 57. pantā, uz kuru attiecināma mediju pakalpojumu sniedzēja redakcionāla atbildība un kura galvenais nolūks ir nodrošināt plašākai sabiedrībai raidījumus, lai to informētu, izklaidētu vai izglītotu, izmantojot elektronisko komunikāciju tīklus [Eiropas Parlamenta un Padomes] Direktīvas 2002/21/EK [(2002. gada 7. marts) par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (pamatdirektīva) (OV 2002, L 108, 33. lpp.)] 2. panta a) punkta nozīmē. Šādi audiovizuālo mediju pakalpojumi ir vai nu televīzijas apraide, kā definēts šā punkta e) apakšpunktā, vai arī audiovizuālo mediju pakalpojumi pēc pieprasījuma, kā definēts šā punkta g) apakšpunktā;
- ii) audiovizuāls komercpaziņojums;

b) “raidījums” ir kustīgu attēlu kopums ar skaņu vai bez tās, kas veido atsevišķu vienību programmā vai katalogā, kuru izveido mediju pakalpojumu sniedzējs un kura forma un saturs ir pielīdzināmi televīzijas apraides formai un saturam. Raidījumi ir, piemēram, pilnmetrāžas filmas, sporta pasākumi, situāciju komēdijas, dokumentālās filmas, bērniem paredzēti raidījumi un oriģinālfilmās;

[..]

d) “mediju pakalpojumu sniedzējs” ir fiziska vai juridiska persona, kurai ir redakcionāla atbildība par audiovizuālo mediju pakalpojuma audiovizuālā satura izvēli un kura nosaka veidu, kādā tas tiek organizēts;

e) “televīzijas apraide” (t.i., lineārs audiovizuālo mediju pakalpojums) ir audiovizuālo mediju pakalpojums, ko sniedz mediju pakalpojumu sniedzējs raidījumu vienlaicīgai skatīšanai, pamatojoties uz raidījumu programmu;

f) “raidorganizācija” ir mediju pakalpojumu sniedzējs, kas nodrošina televīzijas apraidi;

g) “audiovizuālo mediju pakalpojums pēc pieprasījuma” (t.i., nelineārs audiovizuālo mediju pakalpojums) ir audiovizuālo mediju pakalpojums, ko sniedz mediju pakalpojumu sniedzējs raidījumu skatīšanai brīdī, ko izvēlēties lietotājs, un pēc lietotāja individuāla lūguma, pamatojoties uz mediju pakalpojuma sniedzēja piedāvātu raidījumu katalogu;

h) “audiovizuāls komercpaziņojums” ir attēli ar skaņu vai bez tās, kas ir paredzēti, lai tieši vai netieši reklamētu fizisku vai juridisku personu, kas veic saimniecisko darbību, preces, pakalpojumus vai tēlu. Šādi attēli pavada raidījumu vai ir iekļauti raidījumā par samaksu vai līdzīgu atlīdzību vai pašreklāmas nolūkā. Audiovizuālu komercpaziņojumu veidi ir cita starpā televīzijas reklāma, sponsorēšana, televeikals un produktu izvietošana;

i) “televīzijas reklāma” ir jebkura veida paziņojuma apraide vai nu par samaksu, vai līdzīgu atlīdzību vai apraide, ko valsts vai privāts uzņēmums vai fiziska persona veic pašreklāmas nolūkā sakarā ar tirdzniecību, uzņēmējdarbību, amatu vai profesiju, lai veicinātu preču vai pakalpojumu, tostarp nekustamā īpašuma, tiesību un pienākumu, piedāvājumu par samaksu;

[..].”

- 5 Minētās direktīvas 4. panta 1. punkts ir formulēts šādi:

“Dalībvalstis patur tiesības pieprasīt, lai to jurisdikcijā esošie mediju pakalpojumu sniedzēji ievērotu sīkāk izstrādātus vai stingrākus noteikumus jomās, ko koordinē ar šo direktīvu, ar noteikumu, ka šādi noteikumi atbilst Savienības tiesību aktiem.”

Vācijas tiesības

- 6 1991. gada 31. augustā federālās zemes noslēdza *Staatsvertrag für Rundfunk und Telemedien* (Valsts radio un televīzijas apraides līgums, *GBI*. 1991, 745. lpp.). Šī līguma redakcija, kas ir piemērojama pamatlietā, ir tā, kas izriet no grozījumiem, kuri izdarīti ar 2015. gada 21. decembra *Achtzehnter Rundfunkänderungsstaatsvertrag* (Astoņpadsmitais līgums par Valsts radio un televīzijas apraides līguma grozījumiem), kas stājās spēkā 2016. gada 1. janvārī (turpmāk tekstā – “*RStV*”).
- 7 *RStV* 2. panta “Definīcijas” 1. punktā ir paredzēts:

“Apraide ir lineārs informācijas un sakaru pakalpojums; tā ietver skaņu un kustīgu attēlu veidā sniegtu piedāvājumu organizēšanu un pārraidīšanu, kas paredzēti sabiedrībai vienlaicīgai uztveršanai, pamatojoties uz raidījumu programmu un izmantojot elektromagnētiskos viļņus.

[..]”

- 8 *RStV* 7. panta “Komerpcapiņojuma principi, pienākumi norādīt reklāmas raksturu” 2. un 11. punktā ir noteikts:

“(2) Reklāma ir neatņemama raidījuma sastāvdaļa. [..]

[..]

(11) Reklāmas vai cita satura pārraide vienīgi valsts teritorijas daļā raidījumā, ko ir paredzēts vai atļauts pārraidīt visā valstī, ir atļauta tikai tad, ja un ciktāl tas ir atļauts tās federālās zemes tiesību aktos, kurā notiek pārraide. Privātuzņēmumu reklāmai vai citam saturam, kas tiek pārraidīts vienīgi valsts teritorijas daļā, ir vajadzīga atsevišķa atļauja atbilstoši attiecīgās federālās zemes tiesībām; šī atļauja var būt atkarīga no likumā noteiktiem satura nosacījumiem.

[..]”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 9 *Fussl*, kuras juridiskā adrese ir *Ort im Innkreis* (Austrija), pārvalda modes veikalų kopumu, kas atrodas Austrijā, kā arī Bavārijas federālajā zemē.
- 10 *SevenOne Media GmbH*, Vācijā reģistrēta privāta televīzijas raidorganizācija, kuras juridiskā adrese ir Unterföhringā [*Unterföhring*] (Vācija), ir grupas *ProSiebenSat.1* mārketinga uzņēmums.
- 11 2018. gada 25. maijā *Fussl* noslēdza līgumu ar *SevenOne Media* par televīzijas reklāmas, kuru bija paredzēts ievietot valsts kanāla *ProSieben* raidījumos, pārraidīšanu vienīgi Bavārijas federālajā zemē, izmantojot *Vodafone Kabel Deutschland GmbH* Bavārijas kabeļu tīklu.

- 12 Pēc tam *SevenOne Media* atteicās izpildīt šo līgumu, pamatojoties uz to, ka televīzijas reklāmas, kuras pārraidīšana ir ierobežota līdz reģiona līmenim, ievietošana raidījumos, ka tiek pārraidīti visā Vācijas teritorijā, ir aizliegta ar *RStV* 7. panta 11. punktu.
- 13 Tad *Fussl* vērsās iesniedzējtiesā *Landgericht Stuttgart* (Štutgartes apgabaltiesa, Vācija), lai tā noteiktu *SevenOne Media* pienākumu izpildīt no minētā līguma izrietošos pienākumus.
- 14 Iesniedzējtiesa norāda, ka starp pusēm nav strīda par to, ka tehniskā ziņā *SevenOne Media* pārraidītajos valsts raidījumos attiecīgās televīzijas reklāmas pārraidi ir iespējams ierobežot tā, lai tā tiktu pārraidīta tikai Bavārijas federālās zemes teritorijā.
- 15 Attiecībā uz dažādajiem tajā izvirzītajiem argumentiem šī tiesa šaubās, pirmkārt, par to, ka LESD 56. pantā garantētās pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojums, ko rada *RStV* 7. panta 11. punktā paredzētais aizliegums, var tikt attaisnots, ņemot vērā šajā tiesību normā izvirzīto primāro vispārējo interešu apsvērumu, proti, mediju plurālisma aizsardzību.
- 16 Pirmkārt, tā uzskata, ka nav skaidrs, vai šis mērķis tiek sasniegts saskanīgā un sistemātiskā veidā, jo minētais aizliegums nav piemērojams reklāmai, kas tiek pārraidīta tikai reģionālā līmenī interneta vietnēs.
- 17 Otrkārt, varētu apšaubīt arī *RStV* 7. panta 11. punktā paredzētā aizlieguma samērīgumu, jo reģionālās televīzijas raidorganizācijas gūst labumu no šī aizlieguma tikai mazākā mērā, lai gan tādiem uzņēmumiem kā *Fussl* tiek ievērojami ierobežotas iespējas reklamēt savus produktus.
- 18 Otrkārt, iesniedzējtiesa uzskata, ka *RStV* 7. panta 11. punkts var nelikumīgi apdraudēt uzskatu brīvību un brīvību saņemt vai izplatīt informāciju, kas garantētas Hartas 11. pantā un Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas, kas parakstīta Romā 1950. gada 4. novembrī (turpmāk tekstā – “ECPAK”), 10. pantā.
- 19 Treškārt, šī tiesa uzskata, ka *RStV* 7. panta 11. punkts varētu būt pretējs Savienības tiesībās nostiprinātajam vienlīdzīgas attieksmes principam.
- 20 Šajos apstākļos *Landgericht Stuttgart* (Štutgartes apgabaltiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
 - “1) Vai [...] Direktīvas 2010/13 4. panta 1. punkts, [...] Savienības tiesībās nostiprinātais vienlīdzīgas attieksmes princips un [...] LESD 56. panta noteikumi par pakalpojumu sniegšanas brīvību ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj valsts tiesisko regulējumu, ar kuru ir aizliegta reklāmas reģionāla pārraidīšana visā dalībvalstī atļautos apraides raidījumos?
 - 2) Vai pirmais jautājums ir jāvērtē citādi, ja valsts tiesībās ir atļautas tiesību normas, atbilstoši kurām ar likumu var atļaut reklāmas reģionālu izplatīšanu un šajā gadījumā tā ir atļauta ar – papildus nepieciešamu – administratīvo atļauju?
 - 3) Vai pirmais jautājums ir jāvērtē citādi, ja otrajā jautājumā minētā iespēja atļaut reģionālo reklāmu faktiski netiek izmantota un reģionālā reklāma tādējādi joprojām ir aizliegta?
 - 4) Vai, ņemot vērā ECPAK 10. pantu, kā arī Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru, Hartas 11. pants un, it īpaši, informācijas plurālisma princips, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu tiesisko regulējumu, kāds minēts pirmajā, otrajā un trešajā jautājumā?”

Par lūgumu atkārtoti sākt tiesvedības mutvārdu daļu

- 21 Pēc ģenerālvokāta secinājumu sniegšanas *SevenOne Media, ProSiebenSat.1 TV Deutschland* un *ProSiebenSat.1 Media* ar 2020. gada 27. oktobrī Tiesas kancelejā iesniegtu dokumentu lūdza, lai tiktu izdots rīkojums atkārtoti sākt tiesvedības mutvārdu daļu, piemērojot Tiesas Reglamenta 83. pantu.
- 22 Sava lūguma pamatojumam minētās sabiedrības norāda, ka ģenerālvokāta secinājumos ir vairākas faktu kļūdas, kas būtu jālabo, lai pasludināmais spriedums netiktu pamatots ar kļūdainiem faktiem. Tās it īpaši apgalvo, ka šo secinājumu 57. punktā ietvertais apgalvojums, saskaņā ar kuru reklāma internetā pilnīgi atšķīroties no televīzijas reklāmas, ir nepareizs dažādos aspektos.
- 23 Jāatgādina, ka saskaņā ar LESD 252. panta otro daļu ģenerālvokāta pienākums ir, ievērojot pilnīgu objektivitāti un neatkarību, atklātā tiesas sēdē izteikt pamatotus secinājumus par lietām, kurās atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas Statūtiem ir vajadzīga ģenerālvokāta iesaistīšanās. Tiesai nav saistoši nedz ģenerālvokāta secinājumi, nedz šo secinājumu pamatojums (spriedums, 2018. gada 25. jūlijs, *Société des produits Nestlé u.c./Mondelez UK Holdings & Services, C-84/17 P, C-85/17 P un C-95/17 P, EU:C:2018:596, 31. punkts*).
- 24 Turklāt ne Eiropas Savienības Tiesas statūtos, ne Tiesas Reglamentā nav paredzēta iespēja Eiropas Savienības Tiesas statūtu 23. pantā minētajām personām iesniegt apsvērumus, atbildot uz ģenerālvokāta sniegtajiem secinājumiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 21. decembris, Komisija/*Aer Lingus un Ryanair Designated Activity (C-164/15 P un C-165/15 P, EU:C:2016:990, 31. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra*).
- 25 Tādējādi viena lietas dalībnieka nepieņemšana ģenerālvokāta secinājumiem, lai arī kādus jautājumus viņš būtu aplūkojis šajos secinājumos, pati par sevi nevar būt tiesvedības mutvārdu daļas atkārtotu sākšanu pamatojošs iemesls (spriedums, 2018. gada 28. februāris, *mobile.de/EUIPO, C-418/16 P, EU:C:2018:128, 30. punkts*).
- 26 Tomēr atbilstoši Tiesas Reglamenta 83. pantam Tiesa jebkurā brīdī, uzklusijusi ģenerālvokātu, var izdot rīkojumu par tiesvedības mutvārdu daļas atkārtotu sākšanu, it īpaši, ja tā uzskata, ka tā nav pietiekami informēta, vai ja kāds lietas dalībnieks pēc šīs daļas pabeigšanas ir iesniedzis ziņas par jaunu faktu, kam var būt izšķiroša ietekme uz Tiesas nolēmumu, vai arī ja lieta ir jāizskata, pamatojoties uz argumentu, kuru Eiropas Savienības Tiesas statūtu 23. pantā norādītie lietas dalībnieki vai ieinteresētās personas nav apsprieduši.
- 27 Šajā gadījumā tā nav.
- 28 *SevenOne Media, ProSiebenSat.1 TV Deutschland* un *ProSiebenSat.1 Media* savu lūgumu atkārtoti sākt tiesvedības mutvārdu daļu pamato ar faktu kļūdu kopumu, kas esot pieļautas secinājumos.
- 29 Saskaņā ar pastāvīgo Tiesas judikatūru LESD 267. pantā noteiktās procedūras ietvaros, kuras pamatā ir funkciju sadale starp valsts tiesām un Tiesu, tikai valsts tiesas kompetencē ir konstatēt un novērtēt pamatlietas faktus, kā arī interpretēt un piemērot valsts tiesības (spriedums, 2016. gada 18. februāris, *Finanmadrid EFC, C-49/14, EU:C:2016:98, 27. punkts un tajā minētā judikatūra*).
- 30 Šajā gadījumā vienīgi iesniedzējtiesai ir jāizvērtē fakti, uz kuriem atsaucas *SevenOne Media, ProSiebenSat.1 TV Deutschland* un *ProSiebenSat.1 Media*, pamatojot savu lūgumu atkārtoti sākt tiesvedības mutvārdu daļu, ja šī tiesa uzskatītu, ka šāds vērtējums ir nepieciešams pamatlietas atrisināšanai, it īpaši ņemot vērā Tiesas sniegto Savienības tiesību interpretāciju, atbildot uz šo lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu.
- 31 Tādējādi Tiesa, uzklusijusi ģenerālvokātu, uzskata, ka ar dažādiem argumentiem, kas tajā ir tikuši atbilstoši apspriesti, tai ir sniegta pietiekama informācija.

- 32 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, rīkojums par tiesvedības mutvārdu daļas atkārtotu sākšanu nav jāizdod.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

- 33 Ar četriem jautājumiem, kas ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2010/13 4. panta 1. punkts, vienlīdzīgas attieksmes princips, LESD 56. pants, kā arī Hartas 11. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, ar kuru televīzijas raidorganizācijām ir aizliegts savos raidījumos, kas tiek pārraidīti visā valsts teritorijā, ievietot televīzijas reklāmu, kuras pārraide ir ierobežota līdz reģiona līmenim.

Par Direktīvas 2010/13 atbilstību

- 34 Pirmām kārtām, attiecībā uz iespējamo Direktīvas 2010/13 ietekmi uz atbildi, kas sniedzama uz prejudiciālajiem jautājumiem, kuri ir pārformulēti iepriekšējā punktā, Vācijas valdība apgalvo, ka šīs direktīvas 1. panta 1. punkta e) apakšpunktā, kā tas ir transponēts Vācijas tiesībās ar *RStV* 2. panta 1. punktu un 7. panta 2. un 11. punktu, ir nostiprināts “vienlaicīgas skatīšanas princips” tādējādi, ka *RStV* neietver “sīkāk izstrādātus vai stingrākus” noteikumus minētās direktīvas 4. panta 1. punkta izpratnē, kuru atbilstība Savienības tiesībām varētu tikt pārbaudīta.
- 35 Šādai Direktīvas 2010/13 1. panta 1. punkta e) apakšpunkta interpretācijai nevar piekrist.
- 36 Direktīvas 2010/13 1. panta 1. punkta e) apakšpunktā ietvertā atsauce uz jēdzienu “raidījumu vienlaicīga skatīšana” nevar tikt saprasta tādējādi, ka tā nozīmētu, ka dalībvalstīm ir pienākums nodrošināt, lai reklāma vai cits saturs, kas ir ietverts televīzijas raidījumā, kurš ir paredzēts vai kuru ir atļauts pārraidīt valsts līmenī, bez atļaujas tiktu sistemātiski pārraidīts visā tās teritorijā, kā tas šajā gadījumā ir paredzēts *RStV* 7. panta 11. punktā.
- 37 Papildus tam, ka Direktīvas 2010/13 1. panta 1. punkta e) apakšpunktā ir vienīgi definēts jēdziens “televīzijas apraide”, skaidri atsaucoties uz vienlaicīgu “raidījumu” skatīšanu un tāpat tajā nav paredzēts pienākums televīzijas reklāmu jomā kā tāds, no šīs direktīvas sistēmas izriet, ka jēdziens “vienlaicīga skatīšana” ir jāsaprot, ņemot vērā atšķirību, uz kuru balstīta minētā direktīva, starp šajā tiesību normā minētajiem audiovizuālo mediju pakalpojumiem, kas tiek dēvēti par “lineāriem”, un audiovizuālo mediju pakalpojumiem, kas tiek dēvēti par “nelineāriem”, proti, “audiovizuālo mediju pakalpojumiem pēc pieprasījuma”, kā tie ir definēti šīs pašas direktīvas 1. panta 1. punkta g) apakšpunktā, atsaucoties uz faktu, ka attiecībā uz šiem pakalpojumiem “raidījumu skatīšana” notiek “pēc lietotāja individuāla lūguma, pamatojoties uz mediju pakalpojuma sniedzēja piedāvātu raidījumu katalogu”.
- 38 Tātad jēdziens “vienlaicīga skatīšana” Direktīvas 2010/13 1. panta 1. punkta e) apakšpunkta izpratnē ir jāsaprot, ņemot vērā to audiovizuālo mediju pakalpojuma lineāro raksturu, ko veido televīzijas apraide, kas nozīmē, ka visi skatītāji, kuriem raidījums ir paredzēts, to vienlaicīgi skatās, pamatojoties uz hronoloģisku programmu, neatkarīgi no lietotāja izvēles un pieprasījuma.
- 39 Tātad šis jēdziens pats par sevi nenozīmē, ka televīzijas reklāmas pārraidīšana nevar tikt diferencēta, it īpaši ierobežojot šo apraidi ar dalībvalsts teritorijas daļu.
- 40 Turpinājumā – attiecībā uz Direktīvas 2010/13 4. panta 1. punkta iespējamo ietekmi uz to, kāda atbilde ir jāsniedz uz šī sprieduma 33. punktā pārformulētajiem prejudiciālajiem jautājumiem, ir jāatgādina, ka no šīs tiesību normas, kā arī no šīs direktīvas 41. un 83. apsvēruma izriet, ka, lai nodrošinātu televīzijas skatītāju kā patērētāju interešu pilnīgu un pienācīgu aizsardzību, dalībvalstīm ir tiesības paredzēt attiecībā uz to jurisdikcijā esošajiem mediju pakalpojumu sniedzējiem sīkāk izstrādātas vai stingrākas

normas un – zināmos gadījumos – atšķirīgus nosacījumus jomās, uz kurām attiecas minētā direktīva, ja šādas normas ir saderīgas ar Savienības tiesībām un it īpaši ar to vispārējiem principiem (spriedums, 2013. gada 18. jūlijs, *Sky Italia*, C-234/12, EU:C:2013:496, 13. punkts).

- 41 Kā būtībā norādījis arī ģenerāladvokāts secinājumu 22. punktā, noteikums, kas izriet no *RStV* 7. panta 11. punkta, lai arī tas ietilpst jomā, uz kuru attiecas Direktīva 2010/13, proti, televīzijas reklāmas jomā, kas ir reglamentēta tās 19.–26. pantā, kuru mērķis ir aizsargāt patērētājus, kas ir televīzijas skatītāji, pret pārmērīgu reklāmu (spriedums, 2013. gada 18. jūlijs, *Sky Italia*, C-234/12, EU:C:2013:496, 17. punkts), tomēr attiecas uz konkrētu jomu, kas netiek reglamentēta minētajos pantos un turklāt neattiecas uz minēto mērķi aizsargāt televīzijas skatītājus.
- 42 No tā izriet, ka *RStV* 7. panta 11. punktā noteiktais pasākums nevar tikt kvalificēts kā “sīkāk izstrādāts” vai “stingrāks” noteikums Direktīvas 2010/13 4. panta 1. punkta izpratnē un ka tas neietilpst minētās direktīvas piemērošanas jomā.

Par atbilstību LESD 56. pantā garantētajai pakalpojumu sniegšanas brīvībai

Par pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojuma esamību

- 43 Otrām kārtām, attiecībā uz tāda valsts pasākuma kā pamatlietā aplūkotais atbilstības pārbaudi, ņemot vērā LESD 56. pantā garantēto pakalpojumu sniegšanas pamatbrīvību, ir jāatgādina, ka par šīs brīvības ierobežojumiem ir uzskatāmi visi pasākumi, kas aizliedz, traucē vai padara mazāk pievilcīgu tās izmantošanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 4. maijs, *Vanderborght*, C-339/15, EU:C:2017:335, 61. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 44 Jēdziens “ierobežojums” ietver it īpaši pasākumus, ko ir pieņēmusi dalībvalsts un kas – lai arī tie ir piemērojami bez atšķirības – ietekmē pakalpojumu brīvu apriti citās dalībvalstīs (spriedums, 2017. gada 4. maijs, *Vanderborght*, C-339/15, EU:C:2017:335, 62. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 45 Šajā saistībā *Fussl* norāda, ka ar *RStV* 7. panta 11. punktu noteiktais aizliegums ir pretrunā tāda vidēja lieluma tirgus dalībnieka nerezidenta konkrētajam reklāmas vajadzībām, kāda ir šī sabiedrība, kuras mērķis ir ienākt Vācijas tirgū, vispirms koncentrējoties tikai uz vienu teritorijas reģionu, šajā gadījumā – Bavārijas federālo zemi.
- 46 Pirmkārt, televīzijas reklāmas pārraidīšana valsts raidījumu ietvaros visā Vācijas teritorijā būtu pārāk dārga un varētu izraisīt pārāk lielu pieprasījumu, ko, iespējams, nevarētu apmierināt.
- 47 Otrkārt, reģionālo televīzijas raidorganizāciju veiktajai reklāmas pārraidīšanai esot ļoti ierobežota reklāmas ietekme. Tas it īpaši izrietot no fakta, ka raidījumi, ko pārraida šie reģionālie kanāli, sasniedz tikai ļoti ierobežotu skaitu televīzijas skatītāju, proti, aptuveni 5 % no kopējā Vācijas televīzijas skatītāju skaita.
- 48 Šajā ziņā jākonstatē, ka tāds valsts pasākums kā pamatlietā aplūkotais, ciktāl ar to televīzijas raidorganizācijām ir aizliegts savās valsts televīzijas programmās pārraidīt tostarp tādu reklāmdevēju reklāmas, kas reģistrēti citās dalībvalstīs, kā, piemēram, *Fussl*, ietver pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojumu, kaitējot gan reklāmas pakalpojumu sniedzējiem, kas ir šīs televīzijas raidorganizācijas, gan šo pakalpojumu adresātiem, kas ir reklāmdevēji, kuri vēlas reklamēt savas preces vai pakalpojumus citā dalībvalstī, šo reklamēšanu veicot vienīgi reģionālā līmenī (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1999. gada 28. oktobris, *ARD*, C-6/98, EU:C:1999:532, 49. punkts, un 2008. gada 17. jūlijs, *Corporación Dermoeestética*, C-500/06, EU:C:2008:421, 33. punkts).

- 49 Šajā gadījumā *RStV* 7. panta 11. punkts, ciktāl tas tādiem tirgus dalībniekiem nerezidentiem kā *Fussl* liedz izmantot televīzijas reklāmas pārraidīšanas pakalpojumus Vācijas teritorijā, var radīt šķēršļus to piekļuvei šīs dalībvalsts tirgum.
- 50 Šī pakalpojumu sniegšanas brīvības šķēršļa pastāvēšanu turklāt nevar likt apšaubīt apstākļi, uz kuru iesniedzējtiesa atsaucas otrajā un trešajā jautājumā, ka saskaņā ar *RStV* 7. panta 11. punktā ietvertu “atvēršanas klauzulu” katra federālā zeme savos tiesību aktos var paredzēt atļauju sistēmu, kas attiecīgā gadījumā ar zināmiem nosacījumiem ļauj veikt šādu televīzijas reklāmas pārraidīšanu reģionālā līmenī.
- 51 Šajā ziņā pietiek norādīt, ka no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka tā ir tikai iespēja, kuru līdz šim nav izmantojusi neviena federālā zeme, līdz ar to ir jākonstatē, ka ar *lege lata* ir pierādīts aizliegums televīzijas raidorganizācijām iekļaut to visā valsts teritorijā pārraidītajās programmās televīzijas reklāmu, kuras pārraide ir ierobežota reģionālā līmenī, kā ir paredzēts *RStV* 7. panta 11. punktā, un no tā izrietošais pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojums.

Par iespējamo pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojuma attaisnojumu

- 52 Turpinājumā, attiecībā uz šāda ierobežojuma iespējamo attaisnojumu no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka LESD garantētās pamatbrīvības ierobežojums var tikt pieļauts tikai ar nosacījumu, ka attiecīgais valsts pasākums atbilst primāriem vispārējo interešu apsvērumiem, ka tas ir piemērots tam izvirzītā mērķa sasniegšanai un nepārsniedz to, kas ir nepieciešams tā sasniegšanai (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2017. gada 4. maijs, *Vanderborght*, C-339/15, EU:C:2017:335, 65. punkts, un 2019. gada 11. decembris, *TV Play Baltic*, C-87/19, EU:C:2019:1063, 37. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

– Par primāra vispārējo interešu apsvēruma esamību, kas var attaisnot ierobežojumu

- 53 No Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem, no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu un Vācijas valdības rakstveida apsvērumiem, kā to apstiprina arī Astonpadsmītā līguma par Valsts radio un televīzijas apraides līguma grozījumiem pamatojuma izklāsts, izriet, ka *RStV* 7. panta 11. punkta mērķis ir reģionālās televīzijas reklāmas ieņēmumus rezervēt reģionālajām un vietējām televīzijas raidorganizācijām, tādējādi nodrošinot finansējuma avotu un līdz ar to ilgtspēju, lai ļautu tām veicināt televīzijas raidījumu piedāvājuma plurālismu, piedāvājot reģionāla un vietēja rakstura saturu.
- 54 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru televīzijas raidījumu piedāvājuma plurālisma saglabāšana, kuras mērķis ir nodrošināt kultūras politiku, var būt primārs vispārējo interešu apsvērums, kas attaisno pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojumu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2007. gada 13. decembris, *United Pan-Europe Communications Belgium* u.c., C-250/06, EU:C:2007:783, 41. un 42. punkts, kā arī 2008. gada 22. decembris, *Kabel Deutschland Vertrieb und Service*, C-336/07, EU:C:2008:765, 37. un 38. punkts).
- 55 Turklāt Tiesa ir nospriedusi, ka Hartas 11. pantā, kura 2. punkts attiecas uz mediju brīvību un plurālismu, aizsargāto brīvību nodrošināšana neapstrīdami ir vispārēju interešu mērķis, kura nozīme it īpaši ir jāuzsver demokrātiskā un plurālistiskā sabiedrībā un kurš var attaisnot brīvības veikt uzņēmējdarbību ierobežojumu (spriedums, 2020. gada 3. septembris, *Vivendi*, C-719/18, EU:C:2020:627, 57. punkts un tajā minētā judikatūra).

– Par ierobežojuma samērīgumu

- 56 Lai arī *RStV* 7. panta 11. punktā izvirzītais mērķis saglabāt mediju plurālismu var būt primārs vispārējo interešu apsvērums, tomēr, kā jau tika atgādināts šī sprieduma 52. punktā, lai šajā valsts tiesību normā ietvertais pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojums būtu pamatots, tam ir jābūt piemērotam izvirzītā mērķa sasniegšanai un tas nedrīkst pārsniegt to, kas nepieciešams tā sasniegšanai.

- 57 Šajā ziņā jāatgādina – lai gan šis mērķis, ciktāl tas ir saistīts ar pamattiesībām uz vārda brīvību, piešķir valsts iestādēm plašu rīcības brīvību, tomēr prasības, kas izriet no pasākumiem, kuri ir vērsti uz šī mērķa sasniegšanu, nekādā ziņā nedrīkst būt nepiemērotas, lai nodrošinātu izvirzītā mērķa sasniegšanu vai būtu nesamērīgas ar to (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2007. gada 13. decembris, *United Pan-Europe Communications Belgium* u.c. (C-250/06, EU:C:2007:783, 44. punkts).
- 58 Līdz ar to, pirmkārt, ir jāpārbauda, vai šis aizliegums ir piemērots, lai nodrošinātu vispārējo interešu mērķa īstenošanu saistībā ar mediju plurālisma nodrošināšanu, kas ir šī pasākuma mērķis.
- 59 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru valsts tiesiskais regulējums ir piemērots izvirzītā mērķa sasniegšanai tikai tad, ja tas patiesi atbilst centieniem to sasniegt saskaņoti un sistemātiski (spriedumi, 2009. gada 10. marts, *Hartlauer*, C-169/07, EU:C:2009:141, 55. punkts, un 2019. gada 11. jūlijs, A, C-716/17, EU:C:2019:598, 24. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 60 Tāpat kā iesniedzējtiesa, arī pamatlietas puses, kā arī Eiropas Komisija apšaubā, ka *RStV* 7. panta 11. punkts atbilst šai konsekvences prasībai, galvenokārt tāpēc, ka šajā valsts tiesību normā noteiktais aizliegums nav piemērojams reklāmai, kas tiek sniegta tikai reģiona līmenī, izmantojot dažādas interneta platformas.
- 61 Šajā ziņā iesniedzējtiesai būs jāpārbauda, vai interneta platformās sniegtie reklāmas pakalpojumi veido reālu konkurenci reģionālajām un vietējām televīzijas raidorganizācijām reģionālās reklāmas tirgū un draudu ienākumiem, ko tās gūst no šīs reklāmas.
- 62 Šajā saistībā iesniedzējtiesa turklāt uzskatīja, ka ar *RStV* 7. panta 11. punktu televīzijas raidorganizācijas, kā arī reklāmdevēji rezidenti un nerezidenti, kuri reģionālā līmenī vēlas pārraidīt televīzijas reklāmu, ir nostādīti nelabvēlīgākā stāvoklī nekā citi mediju pakalpojumu sniedzēji interneta platformās, jo pēdējiem minētajiem ir tiesības diferencēt savu reklāmas piedāvājumu pa reģioniem, tāpat kā valsts preses institūcijām.
- 63 Turklāt – ar nosacījumu, ka iesniedzējtiesa to pārbauda, – šķiet, ka reģionālās televīzijas raidorganizācijas konkurē reģionālās reklāmas tirgū ar reklāmas pakalpojumu, tostarp lineāru, sniedzējiem internetā, tādējādi reklāmas sludinājumu ievietotāji var pārcelt savu reģionālo reklāmas pieprasījumu no minētajām organizācijām uz minētajiem pakalpojumu sniedzējiem.
- 64 Neskarot arī iesniedzējtiesas veicamo pārbaudi, nešķiet, ka ienākumu zaudēšanas risks, kas tādējādi varētu būt reģionālajām un vietējām televīzijas raidorganizācijām šīs pieprasījuma un ieņēmumu no reklāmas pakalpojumiem pārnesanas dēļ uz reklāmas pakalpojumu sniedzējiem, tostarp lineāro reklāmas pakalpojumu sniedzējiem, internetā, būtu mazāks nekā risks, kas saistīts ar to pašu pieprasījuma un ieņēmumu pārceļšanu par labu valsts televīzijas raidorganizācijām, ja tāds aizliegums kā tas, kas paredzēts *RStV* 7. panta 11. punktā, nebūtu piemērojams.
- 65 Turklāt jākonstatē, ka, lai gan no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka saskaņā ar Astonpadsmitā līguma par Valsts radio un televīzijas apraides līguma grozījumiem pamatojumu Vācijas likumdevējs *RStV* 7. panta 11. punktā noteikto aizliegumu pamatoja ar šādas pieprasījuma pārceļšanas risku un ienākumu no reklāmas ieņēmumiem zaudēšanas risku par sliktu reģionālajām televīzijas raidorganizācijām, kas būtu tik liels, ka šo organizāciju pastāvēšana varētu tikt apdraudēta, pamatlietas puses apšaubā šāda riska pastāvēšanu.
- 66 Vienīgi iesniedzējtiesai, pamatojoties uz aktuāliem, pietiekami detalizētiem un pamatotiem datiem, ir jāpārbauda, vai pastāv faktiskais vai konkrēti paredzams risks, ka reģionālās televīzijas raidorganizācijas zaudēs reģionālās reklāmas pakalpojumu pieprasījumu un no tā gūtos ieņēmumus, kuru svarīgums būtu tāds, ka šo raidorganizāciju finansējums un līdz ar to šo organizāciju ilglaicīgums varētu tikt apdraudēts tad, ja valsts televīzijas raidorganizācijām tiktu atļauts pārraidīt reģionālo reklāmu radījumos, kas tiek pārraidīti visā valsts teritorijā.

- 67 Līdz ar to no iepriekš minētā izriet, ka iespējamā nekonsekvence *RStV* 7. panta 11. punktā varētu būt saistīta ar faktu – un tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai –, ka šajā tiesību normā ietvertais aizliegums attiecas tikai uz reklāmas pakalpojumiem, ko sniedz valsts televīzijas raidorganizācijas, nevis uz reklāmas pakalpojumiem, tostarp lineāriem, kas tiek sniegti internetā, lai gan runa varētu būt par divu veidu Vācijas reklāmas tirgū konkurējošiem pakalpojumiem, kas – ar nosacījumu, ka iesniedzējtiesa veic pārbaudi, – var radīt to pašu risku reģionālo un vietējo televīzijas raidorganizāciju stabilitātei un ilglaicīgumam un tārad šīs tiesību normas mērķim, proti, veicināt mediju plurālismu reģionālajā un vietējā līmenī.
- 68 Šajā saistībā iesniedzējtiesai it īpaši būs jāpārbauda, vai Vācijas tiesībās valsts televīzijas raidorganizācijām ir atļauts pārraidīt reģionālo reklāmu savos raidījumos straumēšanas interneta vietnēs. Apstiprinošas atbildes gadījumā noteikti būtu jāsecina, ka ar *RStV* 7. panta 11. punktu ieviestais pasākums nav konsekvents.
- 69 Turklāt pamatlietas apstākļi šajā ziņā būtībā ir salīdzināmi ar apstākļiem, kādos tika pasludināts 2008. gada 17. jūlija spriedums *Corporación Dermostética* (C-500/06, EU:C:2008:421).
- 70 Lai gan minētā sprieduma 39. punktā Tiesa ir secinājusi šajā lietā aplūkotās reklāmas sistēmas nekonsekveni un līdz ar to – ka tā nav piemērota, lai nodrošinātu tās mērķa sasniegšanu, kas saistīts ar sabiedrības veselības aizsardzību, pamatojoties uz to, ka šī sistēma ietver reklāmas aizliegumu attiecībā uz medicīniskām un ķirurģiskām procedūrām valsts televīzijas kanālos, piedāvājot iespēju pārraidīt šādu reklāmu vietējos televīzijas kanālos, šāds secinājums acīmredzami ir izskaidrojams ar to, ka attiecībā uz šādas ārstēšanas reklāmu šīs sabiedrības veselības aizsardzības mērķis bija vienlīdz atbilstošs gan tad, ja šī reklāma tiek pārraidīta valsts televīzijas kanālos, gan – ja vietējos televīzijas kanālos.
- 71 Visbeidzot jāatgādina, kā jau tika norādīts šī sprieduma 57. punktā, ka iesniedzējtiesai ir jāņem vērā, novērtējot ierobežojuma konsekvenci, plašā rīcības brīvība, kas ir valsts iestādēm, kad tās vēlas aizsargāt mediju plurālismu.
- 72 Otrkārt, kā izriet no šī sprieduma 52. punktā atgādinātās Tiesas judikatūras, lai LESD garantētās pamatbrīvības ierobežojums varētu tikt attaisnots, valsts pasākumam, kas ir tā pamatā, ir ne tikai jāatbilst primāram vispārējo interešu apsvērumam un jābūt piemērotam tā mērķa sasniegšanai, bet arī tas nedrīkst pārsniegt tā sasniegšanai nepieciešamo.
- 73 Līdz ar to ir jāpārbauda, vai šajā gadījumā citi pasākumi, kas mazāk ietekmē pakalpojumu sniegšanas brīvību, varētu ļaut sasniegt mediju plurālisma aizsardzības mērķi reģionālā un vietējā līmenī, ko Vācijas likumdevējs ir vēlējis ar *RStV* 7. panta 11. punktā noteiktā pasākuma palīdzību.
- 74 Šajā ziņā jānorāda, kā to būtībā ir darījis arī ģenerāladvokāts secinājumu 69. un 70. punktā, ka tas vien, ka citas dalībvalstis nodrošina sabiedrisko televīzijas raidorganizāciju finansējumu ar nodevām un ļauj privātajām organizācijām brīvi pārraidīt gan valsts, gan reģionālo reklāmu, pats par sevi nav pietiekams pierādījums tam, ka *RStV* 7. panta 11. punktā paredzētais aizliegums nav samērīgs.
- 75 Ņemot vērā it īpaši to, kā izriet no šī sprieduma 57. punkta, ka dalībvalstīm ir jāatzīst zināma rīcības brīvība attiecībā uz mērķa nodrošināt mediju plurālisma ievērošanu īstenošanu, tas, ka dalībvalsts nosaka mazāk stingrus noteikumus nekā cita dalībvalsts, nenozīmē, ka tie nav samērīgi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 18. septembris, *VIPA*, C-222/18, EU:C:2019:751, 71. punkts).
- 76 Tādējādi ir jākonstatē, ka pašā *RStV* 7. panta 11. punktā ir paredzēta tā dēvētā “atvēršanas” klauzula, kas ļauj federālajām zemēm ieviest mazāk ierobežojošu pasākumu par vienkāršu aizliegumu, proti, īpašu atļauju sistēmu, ar nosacījumu, ka tas ir paredzēts attiecīgās federālās zemes tiesībās.

- 77 Līdz ar to mazāk ierobežojošs pasākums varētu izrietēt no šīs atļauju sistēmas efektīvas īstenošanas federālo zemju līmenī, ļaujot valsts televīzijas raidorganizācijām pārraidīt reģionālo reklāmu noteiktās robežās un ar zināmiem nosacījumiem, kas ir jānosaka, ņemot vērā katras federālās zemes īpatnības, lai it īpaši samazinātu iespējamo finansiālo ietekmi uz reģionālajām un vietējām televīzijas raidorganizācijām un tādējādi saglabātu televīzijas piedāvājuma plurālistisko raksturu, it īpaši reģionālā un vietējā mērogā.
- 78 Kā ģenerālvokāts norādījis secinājumu 69. punktā, tas, ka līdz šim minētā iespēja nav tikusi izmantota, nemaina apstākli, ka Vācijas likumdevējs, ieviešot šo noteikumu, ir atzinis šādas atļaujas sistēmas saderību ar attiecīgā pasākuma mērķiem.
- 79 Turklāt *a priori* mazāk ierobežojoša pasākuma esamība var ietekmēt *RStV* 7. panta 11. punkta samērīgumu tikai, ciktāl – un tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai – tas faktiski var tikt pieņemts un īstenots tā, lai nodrošinātu, ka praksē var sasniegt šīs tiesību normas mērķi saglabāt mediju plurālismu reģionālā un vietējā līmenī, aizsargājot reģionālo un vietējo televīzijas raidorganizāciju finansējumu un ilgtspēju.

Par Hartas 11. un 20. panta atbilstību

- 80 Trešām kārtām un visbeidzot, attiecībā uz jautājumu par to, vai *RStV* 7. panta 11. punktā noteikto aizliegumu var uzskatīt par tādu, kas apdraud Hartas 11. pantā garantēto mediju brīvību, vai arī par tādu, kas ir pretrunā vienlīdzīgas attieksmes principam, vispirms ir jānorāda, ka, ņemot vērā Tiesas pastāvīgo judikatūru, tā kā šajā gadījumā pārbaudē atbilstoši LESD 56. pantam ir konstatēts, ka šis tiesiskais regulējums var kaitēt pakalpojumu sniegšanas brīvībai, ko attiecīgā dalībvalsts uzskata par attaisnotu, ievērojot primāru vispārējo interešu apsvērumu, kas šajā gadījumā ir saistīts ar mērķi saglabāt mediju plurālismu, minētais tiesiskais regulējums ir uzskatāms par tādu, ar ko tiek īstenotas Savienības tiesības Hartas 51. panta 1. punkta izpratnē, līdz ar to tam ir jāatbilst tajā garantētajām pamattiesībām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 21. maijs, Komisija/Ungārija (Lauksaimniecības zemes lietojuma tiesības), C-235/17, EU:C:2019:432, 63.–65. punkts).

Par Hartas 11. pantā garantēto vārda un informācijas brīvību

- 81 Attiecībā uz vārda un informācijas brīvību, kas paredzēta Hartas 11. pantā, ir jāatgādina, ka šī brīvība ir aizsargāta arī ar ECPAK 10. pantu, kurš, kā izriet no Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūras, ir piemērojams uzņēmēja veiktai komerciāla rakstura informācijas izplatīšanai, kas notiek tostarp reklāmas tekstu veidā (spriedums, 2015. gada 17. decembris, *Neptune Distribution*, C-157/14, EU:C:2015:823, 64. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 82 Taču, tā kā Hartas 11. pantā un ECPAK 10. pantā nostiprinātajai vārda un informācijas brīvībai ir vienāda nozīme un apjoms abos šajos aktos, kā tas izriet no Hartas 52. panta 3. punkta un no tās paskaidrojumiem attiecībā uz tās 11. pantu, ir jākonstatē, ka pamatlietā aplūkotais valsts pasākums, ciktāl ar to ir ierobežotas iespējas reklāmdevējiem pārraidīt reģionālo reklāmu, ko veic attiecīgās valsts televīzijas raidorganizācijas, ir uzskatāms par šo tirgus dalībnieku veiktu šīs pamatbrīvības pārkāpumu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1997. gada 26. jūnijs, *Familiapress*, C-368/95, EU:C:1997:325, 26. punkts; 2003. gada 23. oktobris, *RTL Television*, C-245/01, EU:C:2003:580, 68. punkts, kā arī 2015. gada 17. decembris, *Neptune Distribution*, C-157/14, EU:C:2015:823, 64. un 65. punkts).
- 83 Attiecībā uz valstu raidorganizācijām iejaukšanās vārda un informācijas brīvība izpaužas kā īpaša iejaukšanās mediju brīvībā vai apraides brīvībā, kas speciāli ir aizsargātas Hartas 11. panta 2. punktā.

- 84 Lai gan Hartā garantētās brīvības var tikt ierobežotas, jebkuram to īstenošanas ierobežojumam saskaņā ar Hartas 52. panta 1. punktu ir jābūt noteiktam tiesību aktos un tajos ir jārespektē šo tiesību un brīvību būtība. Turklāt, kā izriet no šīs tiesību normas, ievērojot samērīguma principu, ierobežojumus drīkst uzlikt tikai tad, ja tie ir nepieciešami un patiešām atbilst vispārējas nozīmes mērķiem, ko atzinusi Savienība, vai vajadzībai aizsargāt citu personu tiesības un brīvības (spriedums, 2015. gada 17. decembris, *Neptune Distribution*, C-157/14, EU:C:2015:823, 68. punkts).
- 85 Šajā ziņā jākonstatē, pirmkārt, ka ierobežojums, kas izriet no *RStV* 7. panta 11. punktā paredzētā reģionālās reklāmas aizlieguma, ir jāuzskata par tādu, kas paredzēts likumā, jo tas ir ietverts starp visām Vācijas federālajām zemēm noslēgtā līgumā.
- 86 Otrkārt, attiecīgo tirgus dalībnieku vārda un informācijas brīvība netiek ietekmēta, jo, pirmām kārtām, kā to ir norādījis arī ģenerālvokāts secinājumu 81. punktā, šis valsts tiesiskais regulējums ierobežo vienīgi reklāmdevēju tiesības izmantot īpašu komunikāciju kanālu, proti, valsts televīzijas kanālus, vienlaikus atstājot tiem brīvību izmantot citus reklāmas kanālus, lai sasniegtu to reģionālo mērķi, piemēram, reklāmu internetā, kuras efektivitāte, tostarp reģionālā līmenī, turklāt nav apstrīdēta.
- 87 Otrām kārtām, attiecībā uz privātām un nesubsidētām valsts televīzijas raidorganizācijām, lai gan to rīcībā esošā mediju brīvība ir ierobežota, jo tām ir aizliegts pārraidīt reģionālo reklāmu raidījumus valsts mērogā, runa ir tikai par reklāmas pārraidīšanas metodi un līdz ar to tikai par vienu no daudziem ienākumu avotiem šiem tirgus dalībniekiem.
- 88 Trešām kārtām, šī sprieduma 85. punktā minētā iejaukšanās atbilst Savienības atzītam vispārējo interešu mērķim.
- 89 Kā izriet no šī sprieduma 53. punkta, pamatlietā aplūkotā valsts tiesiskā regulējuma mērķis ir reģionālās televīzijas reklāmas ieņēmumus rezervēt reģionālajām un vietējām televīzijas raidorganizācijām nolūkā nodrošināt to finansēšanu un līdz ar to ilgtspējību, lai tās varētu sniegt ieguldījumu televīzijas raidījumu piedāvājuma plurālismā, nodrošinot reģionāla un vietēja rakstura saturu.
- 90 Šis mērķis, ciktāl tas ir vērst uz mediju plurālisma aizsardzību reģionālā un vietējā līmenī, ir vispārējo interešu mērķis, kā tas jau ir norādīts šī sprieduma 55. punktā, kas ir skaidri atzīts Hartas 11. panta 2. punktā.
- 91 Ceturtām kārtām, attiecībā uz konstatētās iejaukšanās samērīgumu ir jāuzsver, ka no Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūras par ECPAK 10. panta 2. punktu izriet, ka valsts iestādēm ir zināma rīcības brīvība, lai lemtu par to, vai pastāv primāra sociāla nepieciešamība, kas var pamatot vārda brīvības ierobežojumu. Saskaņā ar šo judikatūru tas ir īpaši nepieciešams komercijas jomā un īpaši tik sarežģītā un mainīgā jomā kā reklāma (spriedums, 2003. gada 23. oktobris, *RTL Television*, C-245/01, EU:C:2003:580, 73. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 92 *RStV* 7. panta 11. punktā paredzētais reģionālās reklāmas aizliegums būtībā izriet no komerciāla rakstura valsts televīzijas raidorganizāciju vārda brīvības un reklāmdevēju brīvības pārraidīt reģionālu televīzijas reklāmu savos raidījumos, kas paredzēti visiem valsts televīzijas skatītājiem, no vienas puses, un mediju plurālisma aizsardzības reģionālā un vietējā mērogā, no otras puses, līdzsvarošanas, kuru reģionālās un vietējās televīzijas raidorganizācijas var veicināt tikai tad, ja to finansējums un tādad to ilgtspēja tiek nodrošināta, garantējot tām pietiekamus ienākumus no reģionālās reklāmas.
- 93 Šajā ziņā, kā to būtībā norādījis arī ģenerālvokāts secinājumu 83. punktā, pieņemot *RStV* 7. panta 11. punktu, Vācijas likumdevējs varēja likumīgi uzskatīt, nepārsniedzot plašo rīcības brīvību, kas tam ir saistībā ar šādu, iespējams, konfliktējošu interešu izsvēršanu, ka sabiedrības interešu, lai reģionālās un vietējās televīzijas raidorganizācijas spētu sekmēt publisku diskusiju šādā mērogā, saglabāšanai ir jādod priekšroka pār valsts raidorganizāciju privātajām interesēm un reklāmdevēju interesi pārraidīt reģionālo televīzijas reklāmu raidījumos, kas paredzēti visiem valsts televīzijas skatītājiem.

94 No iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka Hartas 11. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tam nav pretrunā tāds reģionālās reklāmas aizliegums valsts televīzijas kanālos kā *RStV* 7. panta 11. punktā ietvertais.

Par Hartas 20. pantā garantēto vienlīdzīgas attieksmes principu

95 Attiecībā uz tāda valsts tiesiskā regulējuma kā *RStV* 7. panta 11. punkts atbilstību vienlīdzīgas attieksmes principam ir jāatgādina, ka šis Savienības tiesību vispārējais princips ir nostiprināts Hartas 20. pantā. Saskaņā ar Tiesas patstāvīgo judikatūru minētais vispārējais princips nosaka, ka salīdzināmās situācijās nedrīkst būt atšķirīga attieksme un ka atšķirīgās situācijās nedrīkst būt vienāda attieksme, ja vien šāda attieksme nav objektīvi attaisnojama. Atšķirīga attieksme ir pamatota, ja tā ir balstīta uz objektīvu un saprātīgu kritēriju, proti, ja tā atbilst leģitīmi pieņemamam mērķim, kas ir izvirzīts attiecīgajos tiesību aktos, un ja šī atšķirība ir samērīga ar mērķi, ko ar šo attiecīgo attieksmi ir vēlmē sasniegt (spriedums, 2014. gada 22. maijs, *Glatzel*, C-356/12, EU:C:2014:350, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).

96 Iesniedzējtiesa it īpaši vēlas noskaidrot, vai tāds reģionālās reklāmas aizliegums valsts televīzijas kanālos, kāds ir ietverts *RStV* 7. panta 11. punktā, varētu būt pretrunā vienlīdzīgas attieksmes principam, jo ar šo tiesību normu valsts televīzijas raidorganizācijas, kā arī gan rezidējoši, gan nerezidējoši reklāmdevēji tiek nostādīti nelabvēlīgākā situācijā nekā reklāmas pakalpojumu sniedzēji internetā, piemēram, video uz pieprasījumu pakalpojumi vai straumēšanas pakalpojumi, jo pēdējiem minētajiem ir tiesības nošķirt savu reklāmu pa reģioniem tāpat kā valsts drukātās preses institūcijām.

97 Lai gan iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai pamatlietā aplūkotais valsts tiesiskais regulējums atbilst vienlīdzīgas attieksmes principam, Tiesa tomēr var tai sniegt visas norādes, kas ir derīgas šīs pārbaudes veikšanai (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 30. janvāris, *Autoservizi Giordano*, C-513/18, EU:C:2020:59, 36. punkts).

98 Šajā ziņā ir jāpārbauda, pirmkārt, vai šī sprieduma 96. punktā minētie dažādie tirgus dalībnieki ir salīdzināmā situācijā.

99 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru atšķirīgo situāciju salīdzināmība tiek novērtēta, ņemot vērā visus tās raksturojošos faktorus. Šie faktori ir jānosaka un jānovērtē tostarp attiecīgo atšķirību paredzošā tiesību akta priekšmeta un mērķa gaismā. Turklāt jāņem vērā arī tās jomas principi un mērķi, kurā ietilpst šis akts (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2013. gada 18. jūlijs, *Sky Italia*, C-234/12, EU:C:2013:496, 16. punkts, un 2019. gada 30. janvāris, *Planta Tabak*, C-220/17, EU:C:2019:76, 37. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

100 Līdz ar to iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai valsts televīzijas raidorganizāciju situācija un reklāmas pakalpojumu, tostarp lineāro, sniedzēju internetā situācija būtiski atšķiras, ievērojot attiecīgās situācijas raksturojošos elementus, proti, it īpaši parastos reklāmas pakalpojumu izmantošanas veidus, to sniegšanas veidu vai arī tiesisko regulējumu, kurā tie iekļaujas.

101 Iesniedzējtiesai ir arī jāpārbauda, vai, ņemot vērā *RStV* 7. panta 11. punkta priekšmetu un mērķi, tostarp saglabāt reģionālo un vietējo televīzijas raidorganizāciju finansējumu, to valsts raidorganizāciju situācija, kas netiek subsidētas un sniedz reklāmu, ir salīdzināma ar reklāmas pakalpojumu, tostarp lineāro, sniedzēju internetā situāciju, ņemot vērā faktu, ka šo divu kategoriju tirgus dalībnieki vienādi ir atkarīgi no minētajiem reklāmas ieņēmumiem to finansēšanai.

102 Šajā kontekstā būtisks apstāklis, kas norāda, ka abas uzņēmēju kategorijas atrodas salīdzināmā situācijā, ir tas, ja to konstatētu iesniedzējtiesa, ka tie sniedz līdzīgus pakalpojumus, starp kuriem pastāv konkurence (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 30. janvāris, *Autoservizi Giordano*, C-513/18, EU:C:2020:59, 38. punkts).

- 103 Otrkārt, ja pēc šīm pārbaudēm iesniedzējtiesa secinātu, ka valsts raidorganizāciju un reklāmas pakalpojumu, tostarp lineāro, sniedzēju internetā situācijas ir salīdzināmas, ņemot vērā tās raksturojošos elementus, *RStV* 7. panta 11. punkta priekšmetu un mērķi, kā arī valsts tiesību jomas, kurā ietilpst šī tiesību norma, principus un mērķus, tai vēl būtu jāpārbauda, vai nevienlīdzīgo attieksmi pret šīm divām tirgus dalībnieku kategorijām var objektīvi pamatot.
- 104 Šajā ziņā no šī sprieduma 95. punkta izriet, ka atšķirīga attieksme ir pamatota, ja tā ir balstīta uz objektīvu un saprātīgu kritēriju, proti, ja tā atbilst legītīmi pieņemamam mērķim, kas izvirzīts aplūkojamajos tiesību aktos, un ja šī atšķirība ir samērīga ar mērķi, ko ar šo attiecīgo attieksmi ir vēlme sasniegt.
- 105 Lai gan tikai iesniedzējtiesai ir jānosaka, vai nevienlīdzīga attieksme, kas, iespējams, izriet no *RStV* 7. panta 11. punktā paredzētā noteikuma piemērošanas, var tikt objektīvi attaisnota, ņemot vērā iepriekšējā punktā atgādinātos kritērijus, ir jānorāda, ka šāda pārbaude būtībā atbilst šī sprieduma 52.–79. punktā veiktajai pārbaudei par pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojuma attaisnojumu, jo šīs abas pārbaudes ir jāveic vienādi.
- 106 Visbeidzot, attiecībā uz jautājumu, vai *RStV* 7. panta 11. punktā paredzētais noteikums rada nevienlīdzīgu attieksmi starp, no vienas puses, reklāmdevējiem, kas izmanto valsts televīzijas raidorganizāciju pakalpojumus, lai pārraidītu reklāmu reģionālā līmenī, un, no otras puses, reklāmdevējiem, kas šajā pašā līmenī izmanto reklāmas pakalpojumu sniedzējus, tostarp lineāros, internetā šajā pašā mērogā, ir jānorāda, ka šī jautājuma pārbaude ir cieši saistīta ar šo uzņēmumu un šo pakalpojumu sniedzēju situāciju. Tādējādi šī sprieduma 98.–105. punktā izklāstītā argumentācija attiecas arī uz reklāmdevējiem.
- 107 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz prejudiciālajiem jautājumiem ir jāatbild, ka:
- Direktīvas 2010/13 4. panta 1. punkts un Hartas 11. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem nav pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums, ar ko televīzijas raidorganizācijām ir aizliegts visā valsts teritorijā pārraidītos raidījumos iekļaut televīzijas reklāmu, kuras pārraide ir ierobežota līdz reģionālam līmenim;
 - LESD 56. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tam nav pretrunā šāds valsts tiesiskais regulējums, ciktāl tas ir piemērots, lai nodrošinātu tā izvirzītā mediju plurālisma aizsardzības mērķa sasniegšanu reģionālā un vietējā līmenī, tam atbilst un nepārsniedz to, kas ir nepieciešams šī mērķa sasniegšanai, bet tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai, un
 - Hartas 20. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tam nav pretrunā šāds valsts tiesiskais regulējums, ciktāl tas nerada nevienlīdzīgu attieksmi pret valsts televīzijas raidorganizācijām un reklāmas pakalpojumu sniedzējiem internetā attiecībā uz reklāmas izplatīšanu reģionālā līmenī, bet tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 108 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2010/13/ES (2010. gada 10. marts) par to, lai koordinētu dažus dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos paredzētus noteikumus par audiovizuālo mediju pakalpojumu sniegšanu (Audiovizuālo mediju pakalpojumu direktīva),

4. panta 1. punkts un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 11. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem nav pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums, ar ko televīzijas raidorganizācijām ir aizliegts visā valsts teritorijā pārraidītos raidījumos iekļaut televīzijas reklāmu, kuras pārraide ir ierobežota līdz reģionālam līmenim.

LESD 56. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tam nav pretrunā šāds valsts tiesiskais regulējums, ciktāl tas ir piemērots, lai nodrošinātu tā izvirzītā mediju plurālisma aizsardzības mērķa sasniegšanu reģionālā un vietējā līmenī, tam atbilst un nepārsniedz to, kas ir nepieciešams šī mērķa sasniegšanai, bet tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

Pamattiesību hartas 20. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tam nav pretrunā šāds valsts tiesiskais regulējums, ciktāl tas nerada nevienlīdzīgu attieksmi pret valsts televīzijas raidorganizācijām un reklāmas pakalpojumu sniedzējiem internetā attiecībā uz reklāmas izplatīšanu reģionālā līmenī, bet tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

[Paraksti]